

opusdei.org

Alguns trets de l'esperit de l'Opus Dei

L'Opus Dei és present a l'Església per fomentar la recerca de la santedat enmig del món. S'exposen a continuació quatre trets del seu esperit, estretament lligats: la filiació divina, la unitat de vida, la santificació del treball i la pietat doctrinal.

17/03/2014

No es distingeix entre fidels laics i ordenats, perquè, com explica sant Josepmaria, "en l'Obra no hi ha dues classes de socis, clergues i laics: tots són i se senten iguals, i tots viuen el mateix esperit: la santificació en el propi estat" (*Converses*, n. 69).

Filiació divina

"La filiació divina és el fonament de l'esperit de l'Opus Dei", afirmava sant Josepmaria (*És Crist que passa*, n. 64). El baptisme ens fa fills de Déu en Crist i inaugura una relació basada en la confiança en la Providència divina, la senzillesa en el tracte amb Déu i amb els altres, un profund sentit de la dignitat de la persona i de la fraternitat entre els homes, un veritable amor cristià al món i a les realitats creades per Déu, la serenitat i l'optimisme.

La formació que proporciona l'Opus Dei enforteix en els fidels cristians un sentit viu de la condició de fills de

Déu, que impregna cadascuna de les seves accions i els ajuda a comportar-se d'acord amb l'excelsa vocació amb què han estat cridats (cf. *Ef* 4, 1).

Sant Josepmaria va sintetitzar aquest sentit de la filiació divina com un desig ardent i sincer, tendre i profund a l'hora d'imitar Jesucrist com a germans seus, fills de Déu Pare, i d'estar sempre en la presència de Déu; filiació que porta a viure vida de fe en la Providència, i que facilita el lliurament serè i alegre a la voluntat divina.

Unitat de vida

"Un sol Senyor, una sola fe, un sol baptisme" (*Ef* 4, 5), diu sant Pau per descriure la realitat de la vida cristiana: la vida dels seguidors de Crist és, i ha d'ésser, una sola vida, única, unitària. Es tracta d'«una condició essencial, per als qui intenten santificar-se enmig de les circumstàncies ordinàries del treball,

de les relacions familiars i socials» (*Amics de Déu*, n. 165).

Davant la temptació que el cristià dissociï la relació amb Déu de l'activitat a la feina, la família i les relacions socials -error que va subratllar la Constitució *Gaudium et spes* (n. 43)-, sant Josepmaria predicava amb força: "no hi ha -no existeix- una contraposició entre el servei a Déu i el servei als homes; entre l'exercici dels nostres deures i drets cívics, i els religiosos; entre l'afany de construir i millorar la ciutat temporal, i el convenciment que passem per aquest món com si fos un camí que ens mena a la pàtria celestial" (*Amics de Déu*, n. 165).

La formació que s'imparteix a l'Obra mena a orientar a Déu, a través del compliment dels propis deures, les estructures de la societat, a lluitar per mantenir sempre "una unitat de vida, senzilla i forta, en què es fonen

i compenetren totes les nostres accions" (sant Josepmaria, cit. a A. VÁZQUEZ DE PRADA, *El fundador del Opus Dei*, vol. II, Rialp, Madrid 2002, p. 577).

Per créixer en aquesta unitat de vida són necessàries la confiança en el Senyor i la sinceritat de vida -amb l'ajuda de l'examen de consciència i de la direcció espiritual personal- i la confiança en el Senyor. Així és possible superar les discrepàncies entre allò que Déu demana i el propi voler i obrar.

Santificació del treball

La santificació de la feina és la polleguera de la santificació enmig del món, segons l'esperit de l'Opus Dei; a més és, com deia sant Josepmaria, condició *sine qua non* per a l'apostolat. Es tracta de treballar molt, amb perfecció humana i amb perfecció cristiana. Cal a més treballar bé perquè Déu

vol que ens ocupem del món que Ell mateix va crear (cf. *Gn* 1, 27; 2, 15), per portar tota la creació cap a Ell (cf. *Jn* 12, 32).

En primer lloc, es tracta de treballar amb perfecció humana, és a dir, tenint cura de les coses petites, amb ordre, intensitat, constància, competència i esperit de servei i de col·laboració amb els altres; en una paraula, amb professionalitat.

A més, cal cercar-hi la perfecció cristiana, posant Déu en primer lloc, ja que la vocació professional és part essencial de la vocació divina de cada home (cf. *Amics de Déu*, n. 60). Treballant per amor a Déu i amb desig de servir els seus germans els homes, el cristià posa en exercici les virtuts humanes i sobretot la caritat, de manera que no només se santifica ell mateix, sinó que santifica la feina, la qual esdevé autèntic mitjà de santedat.

Fruit directe de la unitat de vida i del treball santificat serà l'apostolat. "Per al cristià, l'apostolat resulta connatural: no és quelcom afegit, juxtaposat, extern a la seva activitat diària, a la seva ocupació professional" (*És Crist que passa*, n. 122).

Eucaristia i pietat doctrinal

La configuració amb Jesucrist troba el seu nucli en la Santa Missa que, sent "el centre i l'arrel de la vida del cristià, ho ha de ser de manera especial de la vida del sacerdot" (*Sant Josepmaria, Estimar l'Església*, n. 43), doncs és la renovació incruenta de la Passió i Mort de Jesucrist, memorial de la seva infinita estima cap a tots els homes i font de totes les gràcies que rebem de Déu.

Sant Josepmaria ensenyava que la pietat és el remei dels remeis: una pietat profunda, "doctrinal", ja que sense doctrina la vida d'intimitat

amb Jesucrist corre el perill d'ésser superficial, merament externa i sentimental.

Doctrina i pietat no poden existir separadament: cal doctrina per nodrir la pietat, i pietat per vivificar la doctrina. D'aquesta manera, el cristià immers en les activitats temporals compta amb un bagatge suficient per alimentar la vida de pregària, i alhora per respondre a qui li demani raó de la seva esperança (cf. 1 *Pe* 3, 15), en els diferents reptes de la vida social i professional. "Cultiva, encara que no t'aguantis de vell -conclou sant Josepmaria- l'afany de formar-te més" (*Solc*, n. 538).